

név: iskola: oszt.:



2022-2023

5.-8. osztály

6., utolsó forduló

Fiala Borcsa: A Bodrogi rém

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Kolibri, 2022



.....

1) Írd a kép alá, mi a márkája nagypapa autójának!

2) Bogaras Fiúnak hívják Danit az osztálytársai. Írd le, a részletben milyen példát találtál erre!

.....
.....
.....
.....

3) Hány óra volt a toronyórán, amikor Berci papa autója lefékezett Dani előtt? (arab számmal írd le!)

.....

4) Milyen otthonosan ismerős szagokból állt az autó belső illata?

.....
.....
.....

- 5) Emlékszel mi a neve nagypapa tanfolyamának, amit már a kocsiban elkezdtek?
Betűrendben felsoroljuk a szavait. A feladatod az, hogy számozással állítsd helyes sorrendbe! (a szavak fölé írd a számokat!)

Apokalipszisre Cserkész és Eshetőségre Felkészítő

Katasztrófára Kiképzés Minden Túlélő Világrengető

- 6) A Tanfolyam első lecke, első alleckéjében sorra vették, milyen dolgok szükségesek az autózáshoz csontig hatoló hidegben. Húzd alá mit írt Dani a jegyzetfüzetébe!

**zokni, kesztyű, borotvahab, rúzs, extra benzin, banán, csokoládé,
forró tea, fuszekli, könyv, macskaalom, öngyújtó, labda, krumpli,
étolaj, káposzta, ceruza, borotvahab, újságpapír, kutyatáp, párna,
dezodor, tányér, WD40, lakkbenzin, ecset**

- 7) Sorold fel Berci papa beceneveit!

.....
.....

- 8) Miért jó félni vészhelyzetekben a nagypapa szerinti?

.....
.....
.....
.....
.....

VÉGE a Két hét egy novella játéknak!

Köszönjük, hogy részt vettél rajta (reméljük, jókat olvastál!)

Ha nem oldottad meg (még) az összes feladatlapot, pótolhatod!

Beadási határidő: 2023. március 30. (csütörtök)

A feladatlapokat (az ÖSSZESET) letöltheted a www.bekesikonyvtar.hu/hirek oldalról.

Nagyon várjuk a kitöltött feladatlapokat a gyermekkönyvtárban!

Fiala Borcsa: A Bodrogközi rém
Budapest: Kolibri, cop. 2022

6. FEJEZET

*Katonai kiképzés, első lecke: miért életbe vágó,
hogy legyen az autódban macskaalom és nyers
krumpli, továbbá miként kerülj el, hogy vízbe
fulladj egy sivatagban?
Ugyanitt: hogyan kell jól félni?*

Egy hangos kukásautó épp akkor fordult be a sarkon, amikor Dani hét előtt öt perccel kivágódott a kapun a még hűvös utcára, hátán a gondosan összepakolt holmijával. Rajtuk kívül egy lélek nem járt még odakint. Dani óvatosan a hajába nyúlt, előszedett egy kicsi zöld hernyót, és a kertből kinyúló bodzafa egyik levelére ültette, majd tőle kissé távolabb elhelyezett egy kaszáspókot is.

– Jobb lesz most nektek itt, mint egy idegen helyen. Nemsokára hazajövök. Addig meg ügyesen vigyázzatok magatokra! – kötötte a lelkükre.

Aztán eszébe jutott még valami. Újra beletúrt a loboncába.

– Szerintem most már nincs szükséged rám, menj és fedezd fel te is a világot – suttogta az előkerülő katicának. A kis piros bogár sétált pár kört a fiú felemelt tenyerén, mint aki bemelegít, majd gondolt egyet, és felszállt a magasba. Dani hosszan nézett utána.

Abban a pillanatban, hogy a közeli tér templomán a toronyóra nagymutatója megállt a XII-es számon, a kicsi meg a VII-en, a ház előtt lefékezett egy 1985-ös homokszínű Toyota Landcruiser. Mélyen bordázott kerekei hatalmasnak tűntek a járdáról nézve, szögletes elejét vadrács borította, drapp oldalán pedig egy narancssárga és egy barna csík futott körbe. Dani el sem tudott képzelni ennél vagányabb járművet. Imádta, amikor a nagyapja ezzel jött érte az iskolába. A motor mélyen dörmögő hangja egészen az osztályterméig felhallatszott, a gyerekek pedig egy emberként tódultak az ablakhoz megbámulni „a Bogaras Fiú” fantasztikus nagypapáját a terepjárójában.

A vezetőülésről áthajolva Berci papa kilökte az ajtót, és vidáman rikkantotta:

– Szép jó reggelt, közlegény! Minden rendben? Hajad nem fáj, körmöd nem sajog? Akkor pattanj be, aztán nyomás!

Daninak nagyot kellett lépnie, hogy felkapaszkodjon a magasan lévő anyósülésbe, aztán kényelmesen elhelyezkedett, miközben magába szívta az autó

otthonosan ismerős szagát. Kávé, frissen kaszált fű, sós tenger és egy leheletnyi keserű csokoládé illatának keveréke érződött odabent, ami a fiú számára a végtelen szabadságot és izgalmas kalandokat jelentette.

Hamar kiértek a városból. Dani imádott a nagypapa mellett utazni, órákig el tudta nézni a mellettük elsuhanó tájat, az élénksárga repcemezőket, a telekhatárok kerítésein örökdő réti héjákat, a mértani pontossággal ültetett faiskolákat, de szeretett bekucskálni a szomszédos autókba is, amik tele voltak élettel és történetekkel: hol gyerekek unatkoztak látványosan a hátsó ülésen, vagy házaspárok veszekedtek, kamionsofőrök haraptak bele a háromemeletes szendvicsükbe, netán a hátsó ablakban heverésző kutyák néztek vissza rá álmoskásan.

– Nos, Danikám – törte meg a csendet Berci papa –, én azt gondolom, ne vesztegessük az időt feleslegesen. Ha már itt pöfögünk, vágjunk is bele gyorsan a Világrengető, Minden Eshetőségre, Katasztrófára és Apokalipszisre Felkészítő Cserkész Túlélő Kiképzésünk első leckéjébe, mit szólsz? Méghozzá a következő témában: mit vigyél magaddal és mit tegyél az autóddal extrém körülmények esetén! Készen állsz? Akarom mondani: készen ülsz? Na, akkor most nagyon hegyezd a füled, haverom, mert amit ma megtanulunk, az mind-mind életet menthet. Első allecke: autózás csontvelőig hatoló hidegben. Brrrrr!

Dani a hátizsákjából előkapta a jegyzetfüzetét és a tollát, hogy egyetlen praktikus tanács se vesszen kárba.

– Ha belegondolsz, nekünk aztán cefetül komfortos dolgunk van, ha utazni akarunk. Gabriel barátom, a Mi'kmaq törzs főnöke például, ha el akar jutni ából bébe, akkor vagy gyalog megy, ami cefetül lassú, vagy csónakon, netán lovon, ami, lássuk be, télen bizony igen cúgos tud lenni. Igen ám, de éppen e luxuskörülmények miatt hajlamos az ember megfélekezni a biztonsági óvintézkedésekről, ami pedig cifra hiba! Üldögélünk a sebesen száguldó, kényelmes, fűtött kocsinkban, miközben odakint farkasordító hideg van (valódi ordító farkasokkal) és elhisszük, hogy ez a komfort örökké fog tartani. Háhá! De nem így van, barátocskám! Ami el tud romlani, az bizony el is romlik, tartja a mondás, de ha nem is romlik el, jöhet árvíz és jégeső, hózápor és lavina. Tényleg, ha valamit megtanultam az évek során, akkor az ez: bármikor bármi megtörténhet! Na most képzeld csak el, mi történik, ha lefullad a kocsid, netán kifogy a benzin vagy elakad a mély hóban a vadon kellős közepén! Ott üldögélsz egy szál vékony tollkabátban a gyorsan kihűlő autódban, meleg nix, fény egy idő után pláne nix, mire kettőt pislogsz, vagy halálra fagytal (ha egy kis szerencséd van, mert az még messze kíméletesebb), vagy jön

egy medve, és az úgy kikanalaz onnan, ahogy én a szardíniát a konzervből! Ám ha alaposan felkészítetted a gépjárműved az extrém körülményekre, akkor nem lesz itt semmi hiba! Lássuk csak, mi az, ami mindig, minden körülmények között legyen az autódban, ha téli túrára mész! Te mit tippelsz, közlegény?

Dani erősen törte a fejét, még a homlokát is összeráncolta a nagy igyekezetben.

– Egy extra tartály benzin? Ééés... meleg kesztyű? Meeeg... forró tea termoszban? Csokoládé?

– Jól van, fiam, vág az eszed, mint a beretva! Bizony, ezekre is nagy szükség van, a tea melegen tart belülről, egy darabig legalábbis, csokoládé, hát az alap, hogy mindig legyen nálad, kell a bendőnek a kalória, a kesztyű pedig valóban elengedhetetlen, lefagyott ujjakkal az ember még az orrát sem tudja kifújni, nemhogy megjavítani a motort, ha netán úgy hozná a sors. De ezek mellé is mindenképp be kell pakolni egy, de inkább két nagy zsák macskaalmot!

Dani jegyzetelő keze megállt a levegőben.

– Hogy micsoda?! Macskaalmot? Azt, amit a cicáknak teszünk ki a lakásban, hogy abba kakiljanak?

– Úgy bizony!

– De, nagypapa, miért nem vonulunk el trottyantani a legközelebbi bokorba, ha ránk tör a szapora? Nekem kicsit túlzott óvatoskodásnak tűnik ez, és hát te is azt mondod mindig, hogy csak a legszüksége-

sebbeket hozzuk magunkkal. Már bocsesz, de ha nincs macskád, minek az alom?

– Háhá, de még mennyire, hogy szükséged van rá! – húzta fel a szemöldökét jelentőségteljesen Berci papa. – Figyelj, közlegény. A macskaalom egyszerre két dologra is alkalmas – már a kakáláson túl. Először is: nehéz, mint a sár. Hátsó kerék meghajtású autónál tehát, ha havas úton kell felkészüdnöd magadat egy hegytetőre, nincs más dolgod, mint betenni a macskaalmot (jó, ha van mindjárt kettő) a csomagtartóba a kerekek fölé, az pedig lenyomja annyira a járgányt, hogy neki tudjál veselkedni az emelkedőnek. Okos, mi? – kocogtatta meg a homlokát Berci papa. – De ami még rafináltabb: ha nem tudsz elindulni, mert folyton kipörög a kereked a hóban, jégen, a macskaalom a legjobb barátod! Csak szórj a kerekek köré egy keveset, és máris úgy lösz ki, mint egy rakéta!

„Macskaalom – súlynak; kipörgés ellen” – jegyezte fel Dani a füzetébe.

– Aztán okvetlenül legyen nálad egy extra pár zokni! Per fő.

– Mármint azonfelül, ami a lábamon van? – kérdezte Dani.

– Úgy bizony. A fuszeklinek is dupla funkciója van (és itt jegyezném meg, a leghasznosabbak azok a holmik, amiket egyszerre több célra is fel lehet

használni, ezt mindig tartsd szem előtt)! Egyrészt: ráhúzhatod az ablaktörlőkre, így nem fognak odafigyeni a szélvédőre. De ami még fineszesebb: ha a járművet havas, jeges úton kell megtolni, akkor a fuszekli a legjobb barátod! Csak ráhúzod a bakancsodra kívülre, és máris sokkal jobb tapadást ad a cipőtálpadnak, alaposabban meg tudod vetni a lábadat. Ez roppant hasznos dolog, már csak azért is jó, ha van az autódban egy extra pár, mert akkor nem a saját lábadról kell lehúzni, ha úgy hozza a sors. És akkor nem fogsz úgy járni, mint az egyik régi cimborám a seregben, a bizonyos Béla nevezetű – vigyorgott egyre szélesebben a nagypapa, és napbarnított arcában csak úgy villogtak a hófehér fogai.

Dani kíváncsian várta a folytatást, miközben a szája neki is önkéntelenül mosolyra húzódott.

– Eleinte nem is értettük, Béla miért hímez-hámoz, amikor elakadtunk a katonai dzsippel az orosz sztyeppe kellős közepén. Hisz ismerte, mi ilyenkor a drill. Nem volt kérdés, mi a teendő, tudtuk a dolgunk, mindenki szó nélkül kapta le a bakancsát, hogy a zokniját belülről kívülre húzza. Csak ez a Béla gubbasztott ott tétlenül, mint egy tojós galamb, olyan képpel, mint aki mindjárt kiprésel magából egy tojást, csak úgy guvadt a szeme szegénynek. No de hát nem volt mese, már mind rá vártunk, amikor neki-durálta magát, és elkezdte kifűzni a cipőjét.

Berci papa a történet ezen pontján úgy elkezdett nevetni, hogy még a könnye is kicsordult.

– Ahogy lehúzta a bakancsát, kiviláglott, mit szeretett volna megtartani saját magának: Béla egyik lábán katicabogaras, a másikon tulipános fuszekli virított. Hát majd megszakadtunk a röhögéstől. Félő volt, hogy azért ragadunk majd ott a jeges semmi közepén, mert reszkető hasfallal bizony roppant keserves egy autót eltolni. Később Béla próbálta menteni a menthetőt, magyarázta, hogy sötétben öltözködött, meg hogy a felesége összekeverte az ő zoknijait a gye-rekével, de hiába. Bélát onnantól mindenki csak úgy hívta: Bogárka. Persze, csak úgy, szeretetből. Tudod, a seregben szinte mindenkinek volt valami beceneve, sokaknak több is.

– Neked mi volt, Berci papa?

– Nekem? Az egyik: Szellem. Merthogy olyan hal-kan tudok járni, hogy szinte meg sem hallani. Még bakancsban is! Ugyanezért: Indián. És még: Dzseremi. Egy amerikai színész, a Jeremy Irons miatt, akire állítólag nagyon hasonlítok. Aztán meg: Séf. A többiek nagyon szerették a főztömet, főleg, hogy bármikor, bárhol össze tudok ütni valamit a rendelkezésre álló alapanyagokból, legyenek akármilyen zordak a körülmények. Azért az igazsághoz az hozzátartozik, hogy a seregben nem sok finnyás embert találsz. A katonák hozzá vannak szokva a lepra koszthoz, a sok fizikai

munkától pedig mindig éhesek. Egyszer például, képzeld, közlegény, amikor a konyhán dolgoztam, hoztak egy nagy láda parizert, hogy ezt adjuk fel vízszemlével a katonáknak reggelire. Hát, öregem, ahogy kinyitottam a fedelét, nem hittem a szememnek: a parizer hullámszórt! Így, ahogy mondom. Olyan volt, mint valami elfuserált, hullarózsaszínű, viharos tenger. Ahogy közelebb hajoltam, látom ám, hogy mi okozza a szeletek mozgását: apró kukacok tömege! De nem volt mit tenni, úgyhogy „inkább pocskba, mint kárba” felkiáltással lepöcköltük a hernyókat az ételről, és már mehetett is ki a kantinba.

Dani undorodva húzta fel az orrát. Hát ez tényleg irtó gusztustalan!

– Na, de hol is tartottam? – kérdezte Berci papa.

Dani a jegyzeteire nézett.

– Extra zokni: ablaktörlőre, kocsit tolni – olvasta fel.

– Ja igen. A fuszekli. Na de nagy zimankóban sokszor már az is kihívást okoz, hogy az ember egyáltalán bejusson az autójába. Biztos te is láttad az apukádat telente, ahogy próbálja lekaparni az oda-fagyott jeget az ablakokról, vagy nagy nehezen kifeszegetni a befagyott ajtót. Az első dolog, amit megtehetsz magadért, hogy eleve úgy parkolsz le, hogy az autód orra kelet felé nézzon. Így van rá némi esélyed, hogy a felkelő nap melege megolvassza a szélvédő

jeget. Minden másra pedig ott a túlélő felszerelésünk. Úgyhogy mondom is gyorsan, mik azok a holmik, amik feltétlenül legyenek nálad! WD-40, az mindig jól jön, különösen ónos esőben, amikor az egész járgányt szétbombázhatatlan cukormázként fedi be a glatt jég, szóval azt mindig tarts a garázsban. De mi van, ha az ember nem otthonról indul el? Világjáró felfedező túlélők esetében ez elég sanszos, szóval nekik érdemes maguknál tartani egy jól működő öngyújtót és kesztyűt. Ha be van fagyva a zár, akkor kicsit alá kell pörkölni a slusszkulcsnak, úgy fog aztán becsusszanni a lukba, mint kés a vajba. A kulcsot viszont csak és kizárólag kesztyűvel szabad megfogni, hiszen, mint tudjuk, a fém kiváló hővezető. Még csak az hiányzik, hogy hólyagosra égesd az ujjaidat!

Dani mély egyetértésben bólogatva felírta: „WD-40, öngyújtó – befagyott zárhoz.” Berci papa aztán tényleg dugig van hasznos tanácsokkal!

– No de most lássuk a legpraktikusabb holmikat: burgonya és borotvahab!

Daniból kipukkadt a kacagás.

– Ne már, nagypapa, most csak ugratsz, ugye? Jó vicc, Móric, de nem veszem be!

Dani teátrálisan be is csukta a jegyzetfüzetét, jelezve, hogy érti ő a tréfát, de nem lehet mindenféle marhasággal megvezetni. A nagypapa azonban komolyan bölintott.

– Pedig így van, fiam, ahogy mondom, a krumpli és a hab a legjobb barátod nagy hideg esetén... a macskaalommal és a kesztyűvel karöltve!

– De mi a francot csinálók velük? Megborotválkozom, miközben a motorháztetőn megsütöm a krumplikat?

– Hová borotválkoznál, te főtt tojás? Dehogy. Mindkét holmi a szélvédőhöz kell, az egyik kívülre, a másik belülre. Na figyelj. Ott állsz a kocsi mellett, aminek az ablakait vastag jégréteg borítja. Indulnod kéne, de hát egy kukk nem sok, annyit sem lehet kilátni. Mit csinálsz? Fogod a krumplit, félbenyessed, és aztán azzal szépen letörölgeted a szélvédőt és már is sokkal könnyebb lesz lekaparni róla a jeget! De persze azt is megteheted, hogy már előző este átkened az ablakokat krumplival vagy hagymával. Igen, vöröshagyma is jó, ne röhögj, halálosan komolyan mondom! A zöldségekben lévő magas cukortartalom ugyanis remekül jégteleníti ezeket a felületeket.

– Okés, elhiszem. A krumplit. De a borotvahabot nem adod be.

– Danikám, hát mikor csaptalak én be téged, amikor komoly dolgokról volt szó? Persze, hagyhatod a borotvahabot a fürdőszoba polcán, nem baj, és vehetsz helyette olyan folyadékot méregdrágán, ami belülről segít páramentesíteni a behomályosodó szélvédőt. De azért azt jobb, ha tudod, hogy a bolti páratlanítóban

és a borotvahabban ugyanaz a komponens található, az áruk viszont jelentősen különbözik. Csak átkened belülről borotvahabbal az ablakot, letöröld és kész, úgy fogsz keresztüllátni, mintha nem lenne ott semmi. Persze, az ember nem mindig él extrém körülmények között. Ha otthon vagy, és nem zuhogott ónos eső egész éjjel, hanem csak laza porhó esett, akkor azt egy avarfújójával pillanatok alatt lepöfentheted.

– Ettől a sok jeges témától szinte kiráz a hideg a nyári forróság ellenére – jegyezte meg Dani. – Az biztos, hogy télen nagyon macerás vezetni, sokkal jobb a melegben.

– Háhá, nem is tévedhetnél nagyobb, közlegény! Ha van valami, ami keményebb, mint a vakablak, akkor az a sivatagi autókázás. Ott, ha elakadsz, aszalt felfedező lesz belőled. Ha nem a sivatag homokján sülsz ropogósra – hiszen az akár 60 fokra is felmelegedhet, jóval forróbbra, mint a levegő –, akkor pillanatokon belül kiszáradhatsz. Éppen ezért mindig legyen nálad pár extra gallon víz.

Dani ezt is feljegyezte: „sivatagi autózáshoz: plusz víz”.

– Igen ám, de mennyit számolj fejenként? Vigyázat, ha nem viszel eleget, még a végén a saját vizeledet kell meginnod (vagy a társaidét a változatosság kedvéért), azt meg, hidd el, fiacskám, jobb megúszni. Tapasztalatból mondom – kacsintott Berci papa.

– Anyukám mindig azt mondja, hogy napi nyolc pohár vizet igyak meg. Szóval ha egy pohár két deci, akkor... bő másfél litert?

– Édesanyád roppant bölcs asszony, a nyolc pohár nagyon igaz... itt, Magyarországon, ha nincs épp hőségriadó. De a sivatag az más tészta, közlegény! Oda fejenként négy literrel kell számolni, minimum. Egy arany szabály van: több egyenlő jobb. Egy szerencsénk van: a kocsi elbírja. De még így is előfordulhat, hogy ott ragadsz a végtelen dűnék tengerében, mert egy homokvihar betemette az összes utat, és akkor muszáj megvárni a felmentő sereget. Mit tehetsz ilyenkor? Egyet mindenképp: ne nyisd ki a szád. Úgy bizony, cipzár behúz, ajkak összeszorít. Ne beszélj, ne egyél, sósat pláne ne, ne dohányozz, ne fogyassz alkoholt... mondjuk, ezeket amúgy se tegyed, kisfiam. És bármilyen meleged van, ne vetkőzz le. A ruha megvédi a bőrödet és téged is attól, hogy a szervezeted folyadékkészlete feleslegesen párologjon el. Magyarán: az aszaltságig való leizzadáástól. Jaj, majd elfelejtettem! Ne dőlj be a rajzfilmeknek, mert marhaságot beszélnek. A kaktusz levét semmiképp ne igyad meg, mert mérgező.

Dani ezeket is gondosan felírta. Egy dolog már biztos: az idei nyaralás igazán nagyon hasznos lesz! A vakációs naplójáról nem is beszélve, ha erre nem ad neki az Erika néni legalább huszonkét csillagos ötöst,

akkor egy szívtelen dög, egy lelketlen söpredék, egy pokolra való gonosz!

– Tudod-e, hogy melyik a legnagyobb veszély, ami a sivatagi felfedezőre leselkedik? – tette fel a mindent eldöntő, tízmillió dolláros kérdést Berci papa.

– A... szomjan halás?

– Nein!

– Az... éhen halás?

– Nahin!

– A... skorpiók?

– Nyet!

– A... csörgőkígyók?

– Nope.

– Az... ellenséges bennszülött törzsek?

– Nej.

– A homokvihar?

– Cha. – csillogtatta meg Berci papa a zulutudását is.

– Akkor szabad a gazda.

– A vízbe fulladás!

Daniból megint kipukkadt a nevetés.

– Jaj, nagypapa, ezt már öt éve sem tudtad volna beadni nekem! Ki az a hülye, aki a sivatagban fullad vízbe?

– Márpedig én egyáltalán nem viccelek, közlegény – nézett komoly ábrázattal az unokájára Berci papa. – Ha hiszed, ha nem, de így van: a sivatagban

a legnagyobb veszély az árvíz. Éppen ezért soha ne grasszálj kanyonok, vagy meredek falú vízmosások mélyén, mert hamarabb elsodor egy hirtelen felbukkanó gyilkos áradat, mint hogy azt mondhatnád: luxuszuglusszukulcs.

Dani ijedten, de még mindig némi kétkedéssel nézett a nagypapára.

– Tényleg van a sivatagban árvíz?

– Mi az hogy! És még milyen! Ritkán esik arrafelé az eső, az igaz. De ha igen, akkor ott kő kövön nem marad, szakad, mintha megnyitották volna az összes égi csatornát. Igen ám, de a sivatagban aztán tényleg semmi nincsen, ami elnyelné azt a hirtelen jött tengernyi vizet. A víznek nem lehet megálljt parancsolni, keresztülmegy minden hevenyészett gáton, magával sodor bármit, ami az útjában állt. Éppen ezért bizony könnyen előfordulhat, hogy te nagy vígan baktatsz egy sivatagi kanyon mélyén, mikor mögötted hirtelen felbukkan ez a vízből, törmelékből, kövekből, farönkökből álló hömpölyeg, mint valami pokoli szörnyeteg. Mire felfognád, mi történik, már rég maga alá temetett. Ami azt illeti, a sivatagban többen fulladnak meg, mint ahányan szomszédjuknak! Nem gondolná az ember, ugye?

Dani komoran bólintott, majd feljegyezte: „sivatagban sosem szabad a mélyben sétálni”.

– Na de egy cseppet eltértünk a tárgytól, hiszen autós túlélő tippeket tanulunk, ha nem tévedek. És ha már autó és árvíz, lássuk, mi a teendő, ha vízbe pottyannál a járműveddel! Hisz előfordulhat ilyen baleset, nem igaz?

– Hát... de – ismerte be Dani, aki kezdte egészen szerencsésnek érezni magát, amiért még soha nem pottyantak be a családi tragacccsal se a Balatonba, se a Dunába, Tiszába.

Berci papa azonban már hadarta is a tudnivalókat.

– Ha már félig alámerült a gépjármű a tóban, akkor a víznyomás miatt rettentő nehéz, hogy ne mondjam, lehetetlen lesz kinyitnod az ajtót. Úgyhogy gyorsan, a csobbanás után iszkolj ki, mintha nem lenne holnap! Ami számodra nem is lesz, ha nekiállsz még az értékeid után kotorászni. Hagyd a csudába a telefonodat, bukszadat, alvósmacit, mentsd, ami a leginkább mentésre szorul: az irhád!

– De mi van, ha elájulok az ütközéskor, és csak akkor térek magamhoz, amikor az autóm már a víz alatt van? – borzadt el Dani a lehetőségtől.

– Nos, természetesen ez is elég sanszos. Ha túl későn ocsúdsz, akkor először is várd meg, amíg teljesen víz alá kerül az autó, és csak utána húzd le az ablakokat, így lesz esélyed azon keresztül kimenekülni. De persze sokat segíthetsz magadon már azzal is, ha

mindig a vízzel párhuzamosan parkolsz le, akkor viszonylag kicsi az esély, hogy véletlenül belecsúszol. Ha valami miatt nincs erre lehetőség, és csak merőlegesen tudsz megállni, akkor pedig húzd be a keziféket és a sebvártót tedd rükkvercbe.

Dani ezt is felírta, majd végignézett a macskalomtól a sivatagi árvíz és a különféle vízbe fulladásos halálig tartó listáján.

– Hát, nagypapa, azért ezek elég parák, amiket most meséltél.

– Parák...?

– Félelmetesek, igen.

– Nagyon helyes. Félni kell. Mert félni jó.

– Már hogy lenne jó, Berci papa? Senki nem szeret félni.

– Persze hogy nem. Én is tudom, hogy rossz érzés. Mégis azt mondom: ha veszélyhelyzetben, vagy annak a környékén jársz, ne pánikolj, mert akkor kapkodni kezdesz, lefagysz, netán rossz döntéseket hozol meg sorjában. De féljél. A félelem a barátod, mert előre figyelmeztet azokra a veszélyekre, amik leselkednek rád. És akkor esélyed van elkerülni őket. Nem az a vagány Jani, aki fittyet hányva minden rizikóra nagy garral bevonul a dzsungelbe, az Északi-sarkra vagy egy harcmezőre. Legalábbis nem lesz belőle egy hosszú életű Jani. Hanem az, aki hallgat a félelmeire, mert tudja, azok segítik őt, és felkészül mindenre,

miközben a fülét, a szemét, az orrát nyitva tartja, de még a bőrének a pórusait és a hajhagymáit is ráélelti a külvilágra. Azoknak, akik így, ilyen óvatosan járnak el, közlegény, fantasztikus kalandokban lesz része. Ezt garantálom. Olyanokban, amikre örömmel fog visszatekinteni, és amiket szívesen mesél aztán a haveroknak is.

Dani bólintott.

– Értem. Tehát félni jó, csak rossz. Vagyis félni rossz, de igazából jó.

– Valami ilyesmi, igen – mosolyodott el Berci papa. – De ami fontos: sose szégyelld a félelmedet. Fogadd inkább társadul, ha kalandozni mész.

– Rendicsek.

– No de nézd csak, időközben meg is érkezünk Mádra. Gyere, fiam, keressük meg az én Ernő komámat. Már alig várom, hogy viszontlássam. Ej, az a zsvány pernahajder! Na ha valaki, ő aztán temérdek fergeteges történetet tud, csak úgy kapkodod majd a fejedet!